

14de zondag door jaar A

Mt. 11, 25-30

De profeten van het Oude Testament, broeders en zusters in Christus, verkondigen de ene keer onheil en ongeluk, de andere keer heil en geluk. Waarom doen ze dat? Als ze ongeluk aanzeggen, doen ze dat niet omdat ze de mensen rampen toe zouden wensen, maar om de mensen te waarschuwen. Misschien kan het ergste onheil dan nog worden afgewend. Zo'n onheilsprofetie zou onze tijd b.v. kunnen zijn dat we zuiniger met energie moeten omgaan, omdat de aarde anders teveel opwarmt met alle natuurrampen die daarvan het gevolg kunnen zijn. Of de waarschuwing om de alomtegenwoordigheid van de commercie wat in te dammen omdat die de mensen voorliegt dat méér dingen hebben gelukkiger zou maken, en die een aantoonbaar negatieve invloed heeft op de criminaliteitscijfers. Er zijn nog meer voorbeelden te bedenken.

Andersom, als de mensen het al moeilijk hebben, treden er vaak heilsprofeten op. Om de mensen juist in moeilijke tijden te bemoedigen. Van dat laatste hoorden we straks een voorbeeld bij de profeet Zacharia. Het volk van Juda heeft net de ballingschap achter de rug. Het ergste is voorbij, maar er zijn nog tal van moeilijkheden. Het land ligt nog in puin en moet, net als de tempel, weer van de grond af worden opgebouwd. En dat ging met grote problemen gepaard. Men verlangde daardoor sterk naar een krachtige figuur, die het land ook blijvend zou verlossen van alle oorlog en onrecht.

Zacharia schildert die figuur als een koning die rechtvaardig en deemoedig is, en die op een ezelsveulen Jeruzalem zal binnentrekken. Géén krachtfiguur dus in de zin die wij daar meestal aan geven. Integendeel: juist iemand die van wapengekletter niets moet hebben. Voor ons is het niet zo moeilijk om deze persoon te herkennen in Jezus, die op Palmzondag op een ezelsveulen de stad binnenrijdt.

Ook in onze tijd horen we niet alleen onheilsprofeten, maar ook heilsprofeten: mensen die blijven verkondigen dat vrede, ondanks de schijn van het tegendeel, mogelijk is; mensen die blijven verkondigen dat gerechtigheid, ondanks het vele kwaad in de wereld, haalbaar is; mensen die blijven verkondigen dat het leven, ook in tijden van verdriet en tegenslag, haar zin behoudt en weer een bron van vreugde kan worden.

Jezus nu horen we vandaag tot zijn Vader bidden, dat Hij 'deze dingen', d.w.z. de boodschap van het evangelie, de heilsprofetie bij uitstek, niet aan wijzen en verstandigen heeft geopenbaard, maar aan kinderen. Dat roept allereerst de vraag op wat er mis is met die wijzen en verstandigen. Er kan toch niets op

tegen zijn om je verstand te gebruiken en in wijsheid te groeien? Daar is ook niets tegen, tenzij Jezus doelt op mensen die zichzelf al wijs en verstandig genoeg vinden, zó wijs en verstandig dat ze niet meer ontvankelijk hoeven te zijn voor wat anderen te zeggen hebben. Die niets meer van anderen hoeven te leren. Voor dit soort mensen is het evangelie inderdaad een gesloten boek. En niet alleen het evangelie...

En wie zijn dan de kinderen aan wie het evangelie wél geopenbaard wordt?

Wij kennen de uitdrukking: “een kinderhand is gauw gevuld”. Deze uitdrukking wordt ook naar volwassen mensen wel eens gebruikt om aan te geven dat ze wel met érg weinig tevreden zijn. En dat is nu precies waar Jezus op doelt. Op mensen die kunnen genieten van het eerste bloempje in de lente, van de jonge eendjes in de sloot, van de wolken in de lucht, van een glimlach op iemands gezicht. Op mensen die tevredenheid uitstralen, zelfs als het tegenzit in hun leven. Voor zulke mensen zijn de lasten van het leven (en die zijn er nu eenmaal) veel lichter te dragen dan voor mensen die niet zo snel tevreden zijn. Een tevreden mens is een gelukkig mens. Voor hen is Jezus’ juk zacht.

In hen komt, zoals Jezus het noemt, de rust in onze ziel. Dat is wat Hij ons toewenst en wat wij elkaar mogen toewensen.

Jan van de Laar, pastor